

Nr. 9 definerer et betalingsinstrument som enhver form for personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre.

Begrebet betalingsinstrument omfatter i vidt omfang de instrumenter, som i dag er omfattet af definitionen på et betalingsmiddel, når disse kan betragtes som personlige, hvorved forstås, at de er knyttet til bestemte brugere. Betalingsinstrumenterne er endvidere karakteriseret ved, at de kan benyttes til at erhverve varer eller tjenester, foranledige overførsel af beløb, hævnning af penge samt andre betalingstransaktioner.

Det er uden betydning for vurderingen af, om der foreligger et betalingsinstrument, om dette kan anvendes til at gennemføre betalingstjenester omfattet af direktivet, eller om der udelukkende er tale om et betalingsinstrument med begrænset anvendelse.

Betalingsinstrumenter kan derfor omfatte:

- 1) Hævekort og betalingskort.
- 2) Fysiske legitimationsmidler med henblik på elektronisk aflæsning, eks. legitimationsmidler, som er udstedt til en navngiven person til anvendelse til for eksempel passage af en bro eller sejlads med færge.
- 3) Koder og biometriske værdier, hvortil for eksempel hører internetbanksystemer, hvor kunden legitimerer sig overfor banken med en kode.

Elektronisk registrerede fordringer, for eksempel et gavekort, er derimod kun omfattet af definitionen på et betalingsinstrument, hvis de er knyttet til bestemte brugere.

Nr. 10 definerer en pengeoverførsel i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 13.

Nr. 11 definerer et mikrobetalingsinstrument som et betalingsinstrument, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 euro, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 euro eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 euro.

Begrænsningen til betalingstransaktioner på højst 30 euro finder anvendelse, uanset om det er muligt successivt at gennemføre flere betalinger på højst 30 euro. Beløbsbegrænsningen på 150 euro omfatter både forudbetalte kort, herunder genopladelige kort og kort, hvor der samlet højst kan gennemføres betalinger for 150 euro. Ved genopladelige kort foreligger der et mikrobetalingsinstrument, selvom kortet kan genoplades flere gange i løbet af en dag, så længe der på intet tidspunkt lagres en værdi over 150 euro.

Nr. 12 definerer en arbejdsdag som den dag, hvor udbyderen af betalingstjenester, der er involveret i

gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion.

Begrebet arbejdsdag er relevant i forbindelse med reglen om tilbagekaldelse, jf. § 73, reglen om beregning af gennemførelsestid for en betalingstransaktion, jf. § 75, og bestemmelsen om valør, jf. § 76.

En arbejdsdag er som udgangspunkt det tidsrum, hvor en udbyder er åben for bestillinger af betalingstransaktioner fra kunderne.

Definitionen af en arbejdsdag rummer imidlertid mulighed for, at udbydere kan fastsætte forskellige sluttidspunkter for en arbejdsdag afhængig af typen af betalingstransaktion. Som eksempel kan en arbejdsdag slutte på forskelligt tidspunkt afhængig af, om der er tale om en indenlandsk eller en grænseoverskridende betalingstransaktion.

En udbyder bør dog gøre det klart for kunden, hvornår betalingstjenestudbyderen har åbent den pågældende dag i forhold til de forskellige betalingstransaktioner.

Nr. 13 viderefører lov om visse betalingsmidler definition af fysisk handel, jf. lov om visse betalingsmidler § 3, stk. 5. Ved definitionen af fysisk handel er det et krav, at begge parter - betaler og betalingsmodtager - er fysisk tilstede, når transaktionen afvikles ved fysisk brug af et betalingsinstrument. Alle andre transaktioner, hvor der betales med et betalingsinstrument, der er omfattet af definitionen i forslaget § 6, nr. 9, er transaktioner i den ikke-fysiske handel. Dette omfatter bl.a. handel på internettet, brugen af betalingskort m.v. i parkeringsautomater, benzinstandere, trafikskabernes billetautomater, samt billetautomaterne ved Storebæltsbroen og Øresundsbron.

Nr. 14 definerer et varigt medium som ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 25.

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF findes en definition, der med få sproglige forskelle svarer til betalingstjenestedirektivets definition. Det må antages, at der ikke er tilsigtet nogen indholdsmæssige forskelle mellem de to direktivers definition af begrebet varigt medium.